Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over land og i by,
Herren har talet paany."

NR. 3 | 1 FEBRUAR 1924 | 3 AARG.

MORS DAG.

2. SØNDAG I FEBRUAR.

Av Edgar A. Guest i «Juvenile Instructor».

Moderkjærlighet.

Blandt de mange motstridende interesser og følelser som besjæler den menneskelige familie og deler dem i klasser, partier, sekter og racer som altid kappes om noget, er der en følelse, den ædleste og reneste, som alle har fælles, og som er kraft til enhet og uegennyttig tjeneste. Og det er moderkjærlighet. Ved ordet «mor» gis der en gjenklang i hvert menneskelig hjerte. Moderkjærlighet er den hellige ild paa alteret der altid brænder og altid peker henimot himmelen og Gud.

Salomo sang om moderkjærlighet, da han skrev de vakre linjer som vi finder i hans Høisang 8. kap. 5—7 vers, og som kan utlægges saaledes:

«Kjærlighet er sterk som døden.
mange vande kan den ikke slukke,
og strømme ikke overskylle den.
Ei kan mennesket med sølv og guld den kjøpe,
thi den sælges ei.»

Dette er isærdeleshet sandt om moderkjærlighet; thi den «taaler alt, tror alt, haaber alt, og utholder alt.» En pike

kan komme paa vildspor, en gut kan falde og miste sine kameraters kjærlighet og aktelse, de blir maaske skyet som spedalske, men mors kjærlighet for denne gut eller pike er lik Guds naade, der «varer evindelig».

Der fortælles om en gut, som formedelst svakhet og ulydighet, hadde begaat nogen forbrydelser. Han var stillet for retten og vidnerne var sterke mot ham. Han hadde mot nok til at bestemme sig for at forklare det hele og si sandheten. Og han gjorde saa. Da han holdt paa med sin tilstaaelse, var der ingen av de tilstedeværende som tvilte paa at det var sandheten han sa. Den var saa aapen og frit fortalt. Ingen tvilte undtagen hans gamle mor. Med taarer i øinene utbrøt hun: «John, hvorledes kan du si noget saa fryktelig om dig selv? Du vet at du er uskyldig!»

Dette er en illustration over moderkjærlighet. Thi hun eier den kjærlighet som «ikke tænker noget ondt». Det mest egensindige barn har en aldrig sviktende ven, saalænge mor lever. Den mest fremskredne søn eller datter har ingen mere uegennyttig og alvorlig beundrer end mor.

Moderkjærlighet er av guddommelig oprindelse. Som vi synger i en av de vakreste sanger der nogensinde er forfattet:

«Sig hvad jeg vil evig kjende,
der jeg og en moder har.»

Og ikke bare dette, men Gud sammenligner sin uendelige kjærlighet med en moders. — «Som en moder ville staa dig bi, saa vil og jeg staa dig bi». (Es. 66, 13). Og atter sier han; at «dersom det var mulig for en mor at glemme sit barn, ville han dog ikke glemme Zion». «Ti se, du er indgravet i mine hænder — — —».

Zions billede var, som det jo ogsaa er tilfælde, indgravet i hans hænder, — — et storartet billedlig uttryk! — — «Dine mure er vedvarende for mig». (Es. 49). — — Saaledes er guddommelig moderkjærlighet, der har sit utspring fra den menneskelige gjenpart.

Morsdagen er opfundet for at opmuntre os til at prøve at værdsætte i særdeleshet den moderlige kjærlighet hvem

vi skylder saa meget. Gud har lovet et langt og lykkelig liv til de barn, som ærer far og mor.

De som har opnaaet virkelig fremgang og utmerkelse i Guds rike, er disse som har hat gudfryktige, bedende og hellige mødre. Gud velsigner barna for forældrenes skyld, saavelsom for deres egen trofasthet.

Tænk paa de store mænd fra bibelen, Moses, Samuel, Jeremias, døperen Johannes og vor egen frelser, Herren selv, deres historie begynder med deres mødre. Det samme er tilfælde med mænd fra historien, saasom Luther, Washington, Lincoln og andre. Det samme er tilfælde med vor kirkes ledere fra profeten Joseph til Heber J. Grant.

«Ord kan ei uttrykke
mit hjertes følelser for hende,
mor, det skjønneste og vakreste av alt.»

OMVENDELSE.

AV DAVID O. McKAY, FRA «MILLENIAL STAR».

Der er mange folk i denne verden som tviler paa daabens ordinanse som en nødvendighet til frelse, men det er ufattelig at tænke sig, at nogen engang kan tvile paa nødvendigheten av omvendelse. Hvert eneste princip i evangeliet, naar det er studeret nøiaktig, avslører en harmoni med sandheten, som er absolut guddommelig. Hvert princip er saa letfattelig, og enten leder til eller indbefatter andre principer. Derfor kan tro paa et fuldkomment væsen inspirere en til at leve retfærdig og synes at indbefatte omvendelse. Tilgivelse omfatter barmhjertighet, og barmhjertighet kjærlighet, og saa fremdeles. Denne harmoni, eller rettere enhet, vidner om at de er bestanddele av den evige sandhet. Sandhet er summen av alt som bestaar, er forstaaelig. Tro, omvendelse og barmhjertighet, tilgivelse og alle andre bestanddele av sandheten, vil av nødvendighet vise et nære slektskap, ikke alene til hverandre, men til

det hele, av hvilket de er en del. Det er derfor vanskelig at bestemme nogen særegen av principene, at være de mest betydningsfulde. En som studerer, vil kanske utpeke et princip, og en anden et andet, som det høieste. Dette valg er som regel baseret paa hvor meget, og med hvilken omhu man studerer dette utvalgte princip. Naar vi betrakter de evige principer, kan vi med tryghet si, at det ene er likesaa viktigt som det andet. Dog sier vi, at denne bedømmelse av principerne ikke formindsker den betydningsfulde uttalelse av den vise forfatter Thomas Carlyle, angaaende omvendelse; han sier: «Av alle menneskers handlinger, er ikke omvendelse den mest guddommelige? Jeg sier, den dødeligste synd, er den hoffærdiges bevissthet, at han er uten synd, hvad jeg kalder død. Deres hjerter er saa optat i dem selv, at de skiller sig fra al opriktighet og ydmyghet, ja faktum er, de er døde». I sandhet denne skotske forfatter saa med sit gjennemtrængende blik, den evige natur i disse guddommelige principer. Hvad fremgang kan der være for et menneske, som er ubevisst om sine synder? En saadan person har mistet grundprinciperne for fremgang, hvilke bestaar i, at der virkelig er noget større og bedre og mere ønskværdig, end den tilstand han nu befinder sig i. I en jordbund av selvtilfredshet har sand vekst en daarlig næring, dens røtter finder mere styrke i misfornøidhet. Vore velbehag og misnøier leder os trin for trin til fremadskriden. Himmel har medynk med dem som er ubevisst om sine feiler, har medynk ogsaa med ham som er uvidende om sin uvidenhet. Ingen av disse er paa veien til frelse. Den største feil er at tro, vi ingen feil har. Det første skridt til kundskap er, at man forstaar savnet derav, og det første skridt henimot aandelig tilvekst er troen paa et høiere og bedre liv, eller motsat, at forstaa den lave tilstand i hvilken man befinder sig. Omvendelse er at vende sig bort fra alt som er lavt og stræve for det som er høiere. Som et frelsende princip, der ikke alene indeholder et ønske om det som er bedre, men sorg, ikke blot anger, men virkelig sorg for at ha blit besmittet i nogen grad med syndige ting, værdiløse og foraktelige. Det er ikke almindelig, at folk har samvittighetsnag for gjorte feilskridt, for

dumhet og begaaede synder, men mangler bestemtheten til at vende om fra saadanne skrøpeligheter og onder. Man kan til og med føle angrende, men vi er fortalt, at anger er forbigaaende og kan hende ikke indebærer nogen forandring paa karakter eller handling. Omvendelse derimot, er sorg over synd med selvfordømmelse og en fuldstændig avvigelse fra synd. Derfor er det mer end anger, det er en forstaaelig forandring av natur, passende det himmelske.

Hvert eneste princip og ordinanse av Jesu Kristi evangelium er av viktighet og betydning, og bidrager til dens fremgang, og for menneskene lyksalighet og evigt liv. Men der er ingenting av større betydning til den menneskelige familie, end det guddommelige og evighets virkende princip: omvendelse. Foruten dette kan ingen bli frelst, og foruten dette kan man ikke engang gjøre fremgang. Dette ædle og ophøiende princip bevægede profeten Alma's sjæl, da han utropte: «O, at jeg var en engel og kunde faa mit ønske opfyldt saa at jeg kunde gaa ut og tale med Guds basun, med en røst der kunde bringe jorden til at skjælve og rope omvendelse til alle folk; ja, jeg vilde forkynde omvendelse og forløsningsplanen til alle sjæle, som med en tordenrøst, at de skulde omvende sig og komme til vor Gud, at der ikke mere skulde være nogen sorg paa hele jordens kreds.»

Uvidenhet og synd er menneskets største fiende, de er hindringer til frelse. Kun gjennem omvendelse og lydighet til evangeliet kan disse bli utryddet. I de omvendte menneskers hjerter, er disse onder undertrykte ved lys og kundskap. Og den som ikke omvender sig ham skal fratas endog det lys, som han har mottat. Thi min aand skal ikke trætte med mennesket evindelig. Det er denne kirkes ældsters plikt, for det første, at tillempe dette evige princip i deres liv, og for det andet, til at gaa frem med Guds makt og rope omvendelse til alle folk.

Oversat av Borghild Nylander.

KRISTIANIA GRENS FØRSTE PIONERER.

AV HENRIK PETERSEN PORSBØLL.

Da det nu med det nye aar ser ut til at oprinde et nyt avsnit i missionsarbeidet i Norge, eftersom forbudet mot missionærernes indreise og ophold her i landet er ophævet, kunde det kanske interessere læserne at opfriske erindringen om evangeliets første tid i Norge og i Kristiania i særdeleshet, samt de første søskendes trofasthet og skjæbne.

Den 8. december var det 70 aar siden Kristiania gren blev organiseret med 9 medlemmer.

I de dage blev mormonismen anset for en vanærende bekjendelse. Ofte mistede familieforsørgere sit arbeide naar det blev bekjendt at de hadde annammet evangeliet, og naar dette skete ved vintertid, utsatte det ofte de fattige søskende for savn og lidelser; men trods alt, blev dog nye medlemmer hele tiden tillagt menigheten. Naar man betrakter under hvilke forhold evangeliet blev forkyndt i Norges hovedstad i de dage, maa man forundre sig over forsynets vise styrelse; thi det var visselig ikke menneskelig visdom og beregning, der her tok ledelsen. Der var endogsaa visse eiendommeligheter ved det materiale hvorav kirken blev opbygd her blandt fjeldene; saaledes het den første mand Fjeld, (Fjeld var bedstefar til ældste Virgil A. Fjeld, der var paa mission her i Kristiania 1914). Broder Fjeld annammede evangeliet i Danmark, efter vidnesbyrd av broder C. D. Fjeldsted, med hvem han ved forsynets styrelse var kommen til at arbeide sammen med. Altsaa: Fjeldsted avlede Fjeld i evangeliet og Fjeld kom til Kristiania med sit vidnesbyrd til sine arbeidskammerater, der like som han var jernstøpere, kastedes evangeliets sæd i den jord, som kun behøvede nogle missionærer til at vande, forat bære frukt.

Fra Fjeldsted og Fjeld kom det til jernstøpere og smede — gode solide materialer — idetmindste hvad navnet angaar, derefter kom en del graastensmurere i menigheten, som om de skulde mure en solid grundvold paa «Fjeldet.»

Vi maa dog ikke forglemme, at omtrent 2 aar tidligere i december 1851, satte den første mormonmissionær sine føtter paa norsk grund, nemlig ældste Hans Frederik Petersen og at grene blev oprettede i Brevik og Risør.

Dog tilbake til Kristiania.

Den første menighet her blev stiftet i den saakaldte øvre del av byen langs elven, hvor fabrikkerne dengang som nu fandtes; derefter blev, som aviserne saa smukt dengang berettede: «En stakkels smed fra Ekeberg forført.» Det var Jonas Otterstrøm, men denne «stakkel» kunde like saa lidt tie stille, som han kunde late være at bruke hammeren, og saa hamrede han «mormonismen» ind i ørene paa sine kunder; hos nogle av dem kom det helt ind i hjertet, og de annammede evangeliet.

Iblandt dem der saaledes annammede smedens vidnesbyrd var Gustav Andersen og hustru, (disse emigrerte senere til Hyrum, Cache County, Utah, hvor de bodde i mange aar). Søster Andersen solgte melk paa torvet, og der fik hun utmerket anledning til at prædike «mormonismen», og indbød folk til at komme og høre mormonerne i hendes hus, der laa helt oppe paa Ekebergtoppen.

Det var merkelig at se folk vandre derop fra forskjellige kanter av byen og omegn, mange optil 3 a 4 kilometer og med besværlighet naa deres maal, da veien var meget steil og om vinteren glat. Broder Gustav Andersen vandt adskillige av sine arbeidskammerater (graastensmurere som han selv), og søster Andersen fik flere av sine venner — melkehandlere paa torvet — til at høre, tro og adlyde evangeliet.

Iblandt disse fortjener at nævnes med taknemmelighet, foruten broder og søster Andersen, ogsaa to brødre ved navn Jonas og Knut Halvorsen som tillike med deres hustruer var meget gode til missionærene, og med deres fortjeneste understøttede menighetens utgifter. De første missionærer hadde det ikke altid for godt den tiden; først blev de ved sin ankomst opkaldt til politiet og fik der strengt paabud om ikke at utbrede mormonismen. Ofte var det vanskelig for hus og flere av ældsterne tilbragte mangen nat paa bænkene i slotsparken, og om morgenen

var det saa at kjøpe sig et par franskbrød og siden slukke sin tørst ved «Rebekka», som efter hvad det er mig fortalt den gang stod paa Stortorvet, nu er «hun» jo som bekjendt flyttet ned ved Kjøtbasarerne, hjørnet av Karl Johan og Dronningens gate. — Oppe hos broder Andersen i Ekeberg holdtes i lang tid regelmæssige forsamlinger, uten at byens øvrighet fandt sig «nødt» til at skride ind.

Efter en tids forløp fik br. Andersen et godt bud paa sit lille smukt beliggende hus og solgte det; men fandt en mere ypperlig leilighet oppe paa Ruseløkbakken — hvor nu Viktoria Terrasse ligger — og her blev nu menighetens forsamlingslokale: «Mormonernes Tempel». Dette sted laa mere bekvemt til, og dannede sammen med de 2 første møteplasser en veritabel trekant av byen.

Lokalet blev snart velkjendt og besøkt av alle klasser. Nu var de helliges gode opførsel blit kjendt av øvrigheten og andre, og der blev ingen ulempe tilføiet dem, og naar presterne eller andre klaget til politiet, blev de i regelen henviste til at møte selv og bekjæmpe «mormonerne» med bevisførelse, istedetfor med «politikøllen», og det hændte av og til at en eller anden teolog gjorde forsøket, men de opgav det snart.

Nu begyndte adskillige fabrikherrer at lægge merke til den store forandring der var sket med mange av brødrene som, førend de annammet «mormonismen», hadde stiftet et ubehageligt bekjendskab med politiet ved drukkenskap og slagsmaal og den offentlige mening om «mormonerne» blev saa forandret, at statens ingeniør foretrak de ædruelige, flittige «mormonere», fremfor andre arbeidere og tilsist satte dem til at være formænd og ledere av meget ansvarsfulde offentlige arbeider.

Saaledes blev der tilbudt broder Gustav Andersen en vellønnet formandsstilling, av statsingeniøren ved et stort brobygningsarbeide i Trondhjem, og efter ældsternes raad tok han mot tilbudet. I Trondhjem bar br. Andersen sit kraftige vidnesbyrd om evangeliet og tilskrev præsidentskapet i Kristiania om en missionær maatte bli sendt derop. Ældste Carl C. N. Dorius blev saa sendt derop og aapnet evangeliets dør i det høie norden.

Hvor glade og taknemmelige maa ikke vi være overfor disse gode, trofaste brødres og søstres nidkjærhet og eksemplariske liv, som for en stor del er aarsaken til, at vi nu nyter frihet og øvrigheternes bevaakenhet, saa vi aabenlyst og frit kan dyrke vor Gud efter vor samvittighets bydende.

Siden den tid har tusinder av norske mænd og kvinder annammet evangeliet og efterhvert emigreret til Zion, hvor de har skapt sig hjem og et nyt fædreland, dog gamle Norge hvor de først hørte og mottok det glade budskap har de dog aldrig forglemt.

Omtrent 10 aar før evangeliet blev indført i Norge, blev der i Amerika oprettet en norsk gren av kirken. Vi læser saaledes en rapport fra ældste Geo. P. Dykes til Joseph Smith, at han sommeren 1842 hadde besøkt et norsk settlement i La Salle County, Illinois, hvor han prædikede og døpte mange og organiserte en gren, kaldet La Salle gren av Jesu Kristi kirke av Siste Dages Hellige, samt ordinerte nordmanden Gudmund Haugaas til ældste og nordmanden ældste Ole Høyer blev præsident. Mange av de hellige besøkte Nauvoo førend utdrivelsen derfra, og blev personlig bekjendte saavel med Joseph Smith som med andre av kirkens fremragende mænd. Likeledes bør det fremhæves, at de norske hellige meget liberalt ydede av deres midler til opførelse av Templet i Nauvoo.

Senere blev denne norske gren i La Salle besøkt av præsident Brigham Young, Heber Kimbal og flere ledende brødre, hvilke ifølge rapporten altid fandt den norske gren blomstrende.

La Salle ligger ved Fox River mellem Ottawa og Chicago. Mange av de norske hellige delte skjæbne med de landflygtige fra Nauvoo og fulgte med over ørkenen mot vesten og taltes siden blandt Utahs første indbyggere.

Interessant kan det ogsaa være at vite, at den første skandinav som satte sine ben i saltsjødalen, var en norsk kvinde ved navn Ellen Sanders Kimbal, hustru til præsident Heber C. Kimbal. Hun var en av pionererne som under præsident Brigham Youngs ledelse ankom til dalen i juli 1847.

Maatte vi nu, naar missionærerne antagelig for siste gang blir utsendt i flok og følge, ta til os deres advarsler og vise os som værdige efterfølgere av disse trofaste søskende, som under saa vanskelige forholde bevarede troen og fuldendte løbet og var enige i at staa skulder ved skulder i kampen for det dyrebareste som findes: «Evangeliet.»

ALLE ISRAELS ÆLDSTER

maa være rene i sine tanker, ord og gjerninger. At faa præstedømmet beseglet paa sit hode gjør ikke en mand til en værdig arbeider i Guds rike. Han maa sky al synd og gaa frem blandt sine medmennesker med himmelsk renhet, likemeget hvad stilling han indtar, for hvis han ikke er saa ren som en engel, kan han ikke indtræ i Guds celestiale rike og nyte dets herlighet. Enhver skulde stræbe at naa denne grad av renhet og søke at faa aandens lys stadig hos sig, saa han kan være et følgeværdigt eksempel for alle sine omgivelser.

Mor.

«Mor» er et meget kjært ord for mig. Jeg husker ikke min egen kjære mor, men jeg elsker hendes navn. De har fortalt mig at jeg hadde en god og kjærlig mor, som døde da jeg var ganske liten. Men jeg har en kjærlig bedstemor som er meget snild og god mot mig. Hun er baade bedstemor og mor for os to smaapiker, da jeg har en søster som er to aar yngre end jeg. Vi gaar paa skolen og prøver at lære alt det vi kan.

Bedstemor lærer os at holde os rene og at ta vare paa vore klær. Jeg haaber at alle gutter og piker vil ære og respektere deres mor, for der er ingen paa jorden saa kjærlige som en mor eller bedstemor.

11 aar. *Fern Carrel i «Juvenile Instructor».*

PRESTEDØMMETS ORDEN.

En tid efter at Jesu Kristi Kirke var gjenorganiseret og evangeliets gjengivelse var et faktum, blev nøklerne ogsaa gjengit som aapner adgangen til al nødvendig administration i Herrens tjeneste.

Foruten den katolske kirke er det kun De Siste Dages Hellige som paastaar sig berettiget og som retmæssig indehaver av den utøvende Guddomlige fuldmakt. Intet religiøst samfund kan forøvrig gjøre krav paa, at betitle sig *kirke* uten at de samtidig gjør fordring paa, at ha alle sine rettigheter i direkte linje fra Gud selv.

Inden vor egen kirke kan man av og til merke manglende forstaaelse av prestedømmet, dets natur og dets effektivitet. Og det fordres ogsaa en meget stor erfaring for at en person kan si sig selv at være fuldt bevandret i dette Guddommelige system. Det som sterkest kommer i forgrunden ved at studere prestedømmets virkemaate, er den gjensidige respekt som vises alle, uanset om den stilling eller det embede man indehar er stort eller litet, om man da overhodet kan benytte sig av uttrykket «litet» i en slik ophøiet forbindelse. Denne gjensidige respekt for sin egen og andres stilling i prestedømmet er vist i et godt eksempel ved Saulus omvendelse. Kjender vi ikke alle historien som beretter om Frelserens ord til ham da han sier: «Det vil falde dig haardt at stampe mot brodden!» Vi kjender videre Saulus's forfærdelse over denne tilkjendegivelse, men det som er det egentlige og centrale punkt i denne hændelse er netop den anvendelse av *prestedømmets orden* som her fandt sted. Frelseren gav ganske enkelt Saulus besked om at henvende sig til Annanias og *han* skulle fortælle ham hvad han skulde gjøre. Nu kan spørsmaalet komme: Hvorfor fik ikke Saulus den nødvendige underretning om hvad han hadde at gjøre, av Frelseren selv? Kunde nogen gi ham bedre besked? Nei, visselig ikke, men *prestedømmets orden* forlangte, at den mand som Saulus maatte henvende sig til, fik utføre sin plikt og vareta sit embede som Herrens beskikkede tjener.

Vi har en analogi i en anden hændelse. Nemlig da den

gudfryktige Kornelius fik besøk av en engel som bad ham sende bud til *Joppe* til en viss Peter, som saa skulle fortælle ham hvad han skulle gjøre for at bli frelst. Spørsmaalet kommer ogsaa nu. Hvorfor kunde ikke denne engel ha git Kornelius den samme underretning som Peter? Svaret maa ogsaa her bli: *Prestedømmets orden* forlangte at den myndighet som var beseglet paa apostlen Peters hode blev respekteret og at han kunde benytte sit embede, saa selv et himmelsk sendebud kunne ikke gjøre ham rangen stridig. Slik aktelse viste Frelseren sin beskikkede apostel, slik respekt viste Mesteren sin trofaste tjener Peter.

Det er et slikt system som Jesu Kristi kirke er bygget over og er det da noget at undres paa, at den er saa fuldkommen i sin sammenføining. Ingen svake punkter. Bare rene kraftige linjer. Linjer som fører tilbake til systemets ophav: *Kristus, prestedømmets orden* eller *Guds søns orden.*

Enkelte skeptikere sier, at hvis «De Siste Dages Hellige» ikke hadde dette prestedømme iblandt sig, ville de føle sig mere frie og ubundne, og Kirken ville ikke ha den makt over medlemmerne som den nu har. Til et slikt anførende vil jeg kun si: Den makt, som «mormonismen» utøver over sine tilhængere, er ikke av tvang, men av frihet. Av frit valg gaar vi ind i denne kirke og ingen kirkelig autoritet nekter nogen at forlate den, hvis et saadant ønske fremkommer fra noget hold. Nei, Jesu Kristi Kirkes makt bestaar av tilhængernes *frivillige* enighet. Vi danner en liten, men sterk enhetsfront mot den øvrige kristne verden.

Vi har grund til at glæde os over vor meddelaktighet i evangeliet. Jeg ser i dette evangelium opfyldelsen av Daniels profeti, den fra berget løsrevne sten, som en træffende symbolik paa evangeliets gjengivelse.

«Mormonismen» er det store lys som i de siste dage skulle indhylle jorden, et Guds *radium* som æter sig ind i menneskenes bevisthet og indhyller de menneskers sjæl, med hvem det kommer i berøring. Om ikke før, saa vil denne gnist finde sin utløsning paa den dag da alle maa bøie knæ for Himlens og jordens skaber.

Det er alle mænds hellige plikt i denne kirke og da særlig i denne mission at være hverandre behjælpelig i utførelse av alle plikter inden prestedømmets administration, saa Guds retfærdighet og gjerning kan ske fyldest.

Landsmænd! Vi har rike tradisjoner at hævde, la os hævde dem med ære. *Henry Larsen.*

DØDSFALD.

Br. Carl Oskar Smith avgik ved døden 8. januar, 67 aar gammel. Avdøde var født i Gøteborg 14. februar 1857 og blev medlem av kirken 3. juni 1922. Han blev begravet paa Østre Gravlund lørdag 12. januar hvor sangkoret mødte frem og sang ved graven. Avdøde var et oprigtigt og godt medlem av kirken og døde i fuld tro om en herlig opstandelse.

SALT LAKE-BESØKENDE.

Søstrene Marit Karlsen og Petra Kvam fra Salt Lake City er ankommet hertil. Søster Petra Kvam talte sist onsdag aften ved Ungdomsforeningens møte om sit ophold i Salt Lake City og hvorfra hun hadde de bedste erindringer. Under sit ophold dersteds arbeidede hun i det genealogiske kontor og har ogsaa utført et godt tempelarbeide.

Korlæsning for søndagsskolen for februar:

«Alle de hellige, der ihukomme at holde og gjøre efter disse ord, og vandre i lydighet efter befalingerne, — — — skulle finde visdommens og kundskapens skatte, ja skjulte liggendefæ — — —» (Paktens Bok 89, 18—19).

BARNAS AVDELING

FRA PLOGGUT TIL PROFET.

En kort skildring av profeten Joseph Smiths liv
av ældste William A. Mcrton.

Oversat fra originalen av Borghild Nielsen.

13. Det første mirakel.

Den første søndag efterat kirken var oprettet, blev der holdt et møte i Peter Whitmer's, sen., hjem. Der var mange folk forsamlet og Oliwer Cowdery talte til dem. Han fortalte om Mormons bok og om døperen Johannes' besøk. Han sa, at om de vilde la sig døpe, vilde Herren tilgi dem alle deres synder. De vilde da bli bekræftet som medlemmer i den sande kirke. Efter møtet blev tre mænd og tre kvinder døpte i Seneca-dammen og den følgende søndag blev syv andre døpte. Paa denne tid reiste Joseph paa et besøk til hr. Knight. Denne mand hadde været meget venlig mot profeten. Han hadde bragt ham mat, mens han holdt paa med oversættelsen fra platerne. Knights familie var glad over at se Joseph. Han blev hos dem i flere dage, og holdt møter i Colesville, hvor Knights bodde. Knight hadde en søn som het Newel, som ofte snakket med profeten om det store, siste dages verk, og han kom ogsaa til møterne. Joseph hadde bedt ham flere gange om at bede, men han sa at han ikke kunde; men en dag sa han til Joseph, at han vilde bede i det næste møte, men han holdt ikke sit løfte. Morgenen efter gik Newel ut i skogen. Her knælte han ned og prøvet at bede, men var ikke istand til at tale. Herren var ikke tilfreds med ham, og en forunderlig følelse kom over ham. Han gik tilbake til sit hjem, med daarlige følelser og opførte sig paa en forunderlig maate. En ond aand var kommet i ham, og han led store smerter. En del av hans slegtninger og venner hørte dette og kom for at se til ham, men ingen kunde hjælpe ham.

Knight bad sin hustru at hente profeten. Joseph kom hurtig, og følte sorgfuld da han saa Newel. Joseph tok hans haand. «Der er en ond aand faret i mig, Joseph,» sa

Newel, «og jeg ønsker at du skal drive den ut, for jeg vet at du kan gjøre det.»

Guds kraft var med Joseph. Han sa til den onde aand: «I Jesu Kristi navn befaler jeg dig at gaa ut av ham». I samme øieblik forlot den onde aand ham. Newel var da saa svak at de maatte lægge ham paa sengen. Da kom Herrens aand i ham og om kort tid var han bra igjen. Han takket og priset Herren for at ha helbredet ham. Straks efter forenet han sig med kirken.

Dette var det første mirakel der var utvirket i kirken. Mange som saa dette trodde det var Guds kraft. De blev ogsaa døpte og blev medlemmer av kirken. (Forts.).

Min mor.

Min mor er min kjæreste ven, for naar vi barn er syke, er det mors villige hænder som pleier os. Naar vi blir skidne, hvem er det da som vasker og stryker vore klær? Mor gjør det. Naar vi slaar os og faar saar, hvem er det som henter medicin og helder paa, og som kysser os og sier, at det snart vil bli bra? Mor gjør det.

Naar du er paa skolen og ikke kan leksen din, og læreren blir sint paa dig, og du kommer graatende hjem, hvem er det da som trøster dig og sier, du ikke skal tænke mere paa det, men at det vil bli bedre imorgen? Mor gjør det. Jeg tror at mor er min allerbedste ven.

9 aar. *Annie Snow i «Juvenile Instructor».*

— : —

Hvilket ord er vakrere end mor? Det er det første ord det lille spædbarn lærer at uttale. Det er et ord der aldrig vil forandres.

Det er det samme hvor langt en er fra hjemmet, saa følger tanken om mor altid med en! Det er det samme om man er ung eller gammel, man elsker allikevel mor. Hvad skulle vi gjøre uten mor? Hun, som tar vare paa os det meste av vort liv, som vaaker over os i sygdom, staar os bi i prøvelser, likegyldig hvor mange plikter hun ellers har.

Det er en sandhet naar der sies: «Naar vi mister mor, mister vi alt.»

12 aar. *Flora Bjørkman i «Juvenile Instructor».*

NYTAARSNAT.

Den gamle have ligger saa nattesort og øde,
der stryker gjennem træerne saa alvorsstung en vind,
og mot nordvest paa himlen ser jeg sterke lysskjær gløde —
paa torvet samler folket sig og «skyter nytaar ind.»

Men i den gamle have, hvor de høie træ skjærmer
for sommerstøv og vintervind, er stilnet hver en lyd,
der gaar jeg ganske ene, mens midnatstid sig nærmer
og bringer os det nye aar med sorger eller fryd.

Der staar en enlig stjerne høit over havens linde,
dens klare straaler funkler med saa grønlig-hvitt et skjær —
hvor kan os dette straaleblik om evigheten minde,
især som nu iaften, hvor det nye aar er nær.

Ja, store, store mester, som mange verdner raader,
som giver tiden vinger, har tusinde av engle til bud,
hvem kjender vel din vilje, hvem løser dine gaader,
du store evige, naaderike og kjærlighetens Gud.

Hvem kjender dine veie, hvem vet dit væsens kjerne,
du almagtssterke Guddom, som var fra evighet.
Du Gud som skapte jorden og den grønlig-hvite stjerne,
der straaler saa forklaret fra himlens hvælving ned.

Men hør, nu ringer klokkerne, nu har vi midnatstimen,
— en dødsdom for det gamle, en fødsel for det ny —.
Ja hør, nu ringer klokkerne, i deres milde kimen,
det er, som Gud velsigner det nyes morgengry.

Den gamle have ligger saa nattesort og øde,
der stryker gjennem træerne saa alvorstung en vind, —
jeg staar og ser paa stjernen der, som smiler mig imøte
og hører kirkens klokker der kimer nytaar ind.

Hilmar P. Simonsen.

INDHOLD:

Mors dag. — Omvendelse. — Kristiania grens første pionerer. — Alle Israels ældster. — Mor. — Prestedømmets orden. — Dødsfald. — Salt Lake-besøk. — Korslæsning for søndagsskolen for februar. — Barnas avdeling. — Min mor. — Nytaarsnat.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Kr.a.

OTTO STENERSENS BOKTRYKKERI
KRISTIANIA